

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

ฝูงวัวควายฟ้ายลาทิวากาล

หง่างเหง่ง! ย่ำค่ำระฆังขาน

ตะวันลับอัสดงทุกแห่งหน

ค่อยค่อยผ่านท้องทุ่งมุ่งถิ่นตน

ชานาเหนี่ยวอ่อนต่างจรกลับ

ถึงทุ่งให้มีดมัวท้อมณฑล

วังเวิ้งวังเวง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

และถึงตนดูเปลี่ยวอยู่เดียวเอย